

Początków praktyki ustanowienia diecezji jako jednostki administracyjnej Kościoła należy szukać jeszcze w czasach starożytnych. Głoszenie Ewangelii wszystkim narodom wymagało utworzenia odpowiednich struktur, które zachowywałyby duchową jedność poszczególnych gmin chrześcijańskich, rozsianych na terenach Małej Azji i Europy.

Ważną rolę zaczęły odgrywać granice terytorialne każdej wspólnoty. Czynnikiem ten był jednym z najważniejszych w koordynacji działalności duszpasterskiej i przestrzeganiu dyscypliny kościelnej. Wspólnota chrześcijańska, nazywana Kościołem (łac. "Ecclesia" – zgromadzenie Pana) powoli uczyła się żyć w tym świecie, aby skutecznie w nim funkcjonować. Важною річчю почали Szybki rozwój chrześcijaństwa, które wyszło z granic Palestyny, spowodował to, że w II–III w. gminy chrześcijańskie były łączone w zwarte terytoria kościelne, poddane władzy jednego biskupa – następcy Apostołów - lub ich bezpośrednich uczniów. Najczęściej były to wspólnoty chrześcijańskie założone przez samych apostołów. Biskupi tych miejscowości okazywali swoją szczególną troskę o organizację administracji kościelnej na terenach, gdzie odbywała się akcja chrystianizacyjna. † Z racji praktycznych granice terytorialne były określane granicami świeckiej jednostki administracyjnej. To znacznie ułatwiało porozumiewanie się między wiernymi zamieszkałymi na jednym terytorium. Od V w. wszystkie mniejsze wspólnoty podlegały zwierzchnictwu biskupa, który był następcą Apostołów lub ich uczniów.

Jeden ze starożytnych synodów biskupów nawet zakazał konsekracji biskupa w miasteczkach, gdzie do posługi duszpasterskiej wystarczyłoby jednego kapłana, aby przez to, jak podaje oficjalne nauczanie Kościoła, "nie spowszedniały imienia i godności biskupa".

Biskupi gmin apostolskich po wspólnym ustaleniu mieli prawo podawania na zatwierdzenie nowych diecezji. Na Wschodzie przywilejem ustanowienia diecezji w określonych granicach cieszyli się patriarchowie Jerozolimy, Antiochii, Aleksandrii, a później też Konstantynopolu. W Europie to prawo przysługiwało każdemu następcy św. Piotra Apostoła. Bez jego zgody niemożliwe było ustanowienie jakiegokolwiek biskupstwa. Przekonanie to również potwierdził ok. 100 r. pochodzący z Małej Azji św. Ignacy Antiocheński, biskup Antiochii, mówiąc o następcach św. Piotra w Rzymie. Tradycja ta pozostała niezmienna aż do naszych dni. Wyrażało się to też w pierwszorzędnym prawie głównego biskupa prowincji – metropolity do święcenia biskupa dla nowej diecezji. W czasie przemian społecznych przy ustanowieniu

Kilka słów o ustanowieniu diecezji

Wpisany przez кс. Антоні Грэмза
01.05.2011 03:00

diecezji zaczęto kierować się także czynnikiem świeckim. Wiązało się to z pewnymi ustaleniami między władzą kościelną a świecką w sprawie założenia i utrzymania diecezji wraz z biskupem. Nastąpiło rozgraniczenie autonomii władz świeckiej i duchownej. Na prośbę władcy świeckiego i miejscowego duchowieństwa Stolica Apostolska zatwierdzała nową diecezję, poddając ją początkowo bezpośrednio swojej władzy. Obecnie prawo ustanowienia diecezji wraz z biskupem należy wyłącznie do zadań Stolicy Apostolskiej. W trosce o dobro duchowe wiernych dla realizacji zbawienia wszystkich mieszkańców ziemi Biskup Rzymu dokonuje organizacji i reorganizacji struktur Kościoła lokalnego, zasięgając rady innych biskupów.

W niektórych państwach prawo to jest także regulowane przez specjalne umowy z władzą świecką, która przyjmuje do wiadomości decyzję Stolicy Apostolskiej i stara się uszanować starania mieszkańców - duchowieństwa i wiernych - o stanowienie własnej diecezji jako zorganizowanej części Kościoła Powszechnego.